

Hiện nay chúng ta có một con sông thung kê chính thức và sông thuyán nhân bản chất trên biển và nháng đáng bào vát biên bản đáng bá qua ngá Cambodia.

Bài đác suy gám: Chuyán Tàu Đánh Mánh - Nguyán Ngác Ngán (hình ảnh chá có tính cách minh họa)

Đái ngái, ai cũng có nháng ká niám, đau tháng hay hánh phúc. Ká niám đôi khi chá thoáng qua, má nhát nhá áng mây bay ngang báu trái, đá lái chút hình ảnh băng khuáng. Nháng cũng có khi hát sác sâu đám, đán nái có thá coi là mát bián cá, khá dĩ táo thành khúc rá quan tráng cho cuác đái. Đó là tráng háp cáa tôi vái câu chuyán xáy ra hán 20 năm vá trác mà giá này ngái ghi lái, tôi ván tháy hián hián nhá mái hôm qua.

***Ngái Thuyán Nhân Viát Nam đã vát bián, lánh nán cáng sán
tá nháng năm 1954***

Ngày áy, mián Nam váa đái chá đác 3 năm, tình hình chính trá còn các ká khát khe. Đã thá, chính sách áp đáng lái không đáng nhát, mái pháng mái tá là mát lãnh chúa, phát huy sáng kián mà bác chá nhân dân. Tôi á trái cái táo, cám tá giáy tha vào giáa năm 78, vá tráng dián Sá Giáo Đác Thành Phá cho đúng thá tác, dù biát trác sá không đác thu nhán trá lái nghá cũ . Không có nghá nghiáp biên chá, tôi chá đác tám trú 3 tháng tái Sài Gòn đá thu xáp đi vùng kinh tá mái . Thái gian này, mián Nam đang lên cán sát vá phong trào vát biên tìm tá do . Nháng ngái á vào hoàn cánh cáa tôi, bá công an khu vác theo dõi và hám đáa tháng xuyên thì lái càng nán nóng kiám đáng bá trán. Nháng ngái bán tù chúng tôi ngày ngày đán đáng gáp

nhau, để tài chính đem ra bàn bạc cho xoay quanh một chuyện duy nhất là vớt vát biên.

Thời gian trôi quá nhanh, trong nháy mắt đã hết hơn tám chục tuổi, tôi trở thành kẻ sống lâu không hề khu uất thành phố Giã a lúc lao đao tuy vất vả, không biết ngày nào bắt gặp bắt đầu, thì một hôm em trai tôi gửi tôi một thư cho tôi một thư quý giá: đó là ông Ân, một người đàn ông trí thức, tuổi vào 50, tính tình hiền hoà và đáng kính. Ông là nhân viên lâu đời của cơ quan văn phòng Hoa Kỳ trước 75, đáng thời góp phần chuyển âm Anh-Pháp cho hãng phim Cosunam ở Sài Gòn. Vì làm ăn chung với em tôi từ sau 75, nên ông có lòng tốt rủ em tôi cùng đi với ông trong chuyến vớt vát biên bán chính thức và dành riêng cho người Hoa đang rùm rộ đăng ký lúc đó. Thông cảm hoàn toàn bệnh tật của tôi, em tôi gửi tôi với ông, để xem ông có giúp gì được tôi chăng? Đi bán chính thức lúc này đất trời yên ả, vì đang là những đất đai. Có người nộp tiền 12 hoặc 14 cây vàng, vì phải qua nhiều trung gian. Còn giá trung bình thì ít ra cũng phải 10 triệu một người. Tôi mỉm cười từ ra, làm gì có số tiền khổng lồ này!

Bà xã tôi bán con nhe -- khi tôi đi tù thì cháu mới hơn 1 tuổi -- cho nên chỉ buôn bán với vợ, để nuôi con và tiếp tục cho chúng là gia đình. Số vốn ít ỏi của tôi là tiền dón sau mấy chuyến đi chui bắt thành. Con đáng bán chính thức mua vé bằng chứng của công vàng, là đi với vớt vát quá số kẻ với người của tôi, trừ khi có một phép lạ! Vớ ý mà phép lạ đáng xảy ra!

Hôm nay, một buổi tối khi khoanh quây tháng 11, gia đình em tôi đưa tôi đi quán bò bảy món Duyên Mai bên Chi Lăng, để gặp ông Ân ở nhà đầu tiên. Tôi lúc này đang trốn chui trốn nhủi vì đã hết hơn nửa phần hai khu uất lâu, phải xoay để mới thể giải thoát lao động qua một công an khu vực, nên nán lại ở thành phố được ngày nào hay ngày này. Khu vực Công giáo tôi cũng ngại lại hay xảy ra những vụ bắt bắt bí mật, vì những tin đồn về các tổ chức Phức Quê -- chỉ một tên gọi -- làm liên lụy đến khá nhiều người vô can. Trước năm 75, tôi có duy nhất ít gì từ 2 triệu một tháng Công giáo là trung tâm Quang Minh ở nhà thờ Vinh Sơn để người Trại Quê Toản, và trung tâm Saint Thomas trên đường Trại Minh Giảng. Nhà thờ Vinh Sơn là nơi phát khởi và nơi duy nhất chính quyền đầu tiên, sau 30 tháng 4 năm 75, và linh mục Nguyễn Quang Minh bắt đầu ngay sau đó. Cha Vàng ở trại Saint Thomas cũng đã bắt đầu, vì nghe đồn bắt vụ cáo có gì vũ khí trong khuôn viên trại công. Khi tôi ở trại cải tạo, công an có gọi tôi ra và thẩm vấn về quan hệ của tôi với hai vị linh mục này. Có thể đó chỉ là những câu hỏi thăm dò về lý lịch, nhưng cũng làm tôi hết sức lo sợ, bởi xã hội không có luật pháp rõ ràng. Một khi công an nghi ngờ, thì sẽ mua gì cũng vào tù. Bởi vậy, tôi càng nôn nóng mua tiền trốn đi.

Tối hôm nay, gặp ông Ân ở nhà hàng, tôi bàng hoàng xúc động khi ông cho biết ông sống lòng đóng tiền cho việc chúng tôi đi cùng chuyến với ông và em tôi. Nghĩa là ông cho tôi vay 20 triệu vàng, qua M đi làm trả lại. Việc chúng tôi chỉ cần góp 5 triệu cho đưa con mà thôi! Tôi nhún vai đi trên mây, buồn cười gặp chi uo manh, không ngờ đến mình có lúc gặp quý nhân đáng

nh&#th&# này! Dĩ nhiên, qua trung gian em trai tôi, ông Ân m&#i dám tin là tôi s&# tr&# ông sau khi đ&#n Hoa K&#. Nh&#ng dù sao đi n&#a, vì c&# ông giúp m&#t ng&#&#i xa l&# nh&# tôi, trong hoàn c&#nh này, ph&#i coi là m&#t phép l&# mà tôi không m&#ng t&#ng tr&#&#c đ&#&#c, nh&#t là &# th&#i k&# g&#o châu c&#i qu&# năm 78. Bà Ân ng&#i c&#nh ch&#ng ch&# c&#&#i hi&#n hoà không có ý ki&#n gì. Lúc đó bà 39 tu&#i, thua ch&#ng h&#n 10 tu&#i. Sáu đ&#a con, đ&#a nào cũng xinh x&#n và ngoan hi&#n. Sau đó, tôi còn đ&#&#c bi&#t thêm. Ông Ân cho t&#i 18 ng&#&#i vay ti&#n đi, t&#ng c&#ng là g&#n 200 l&#&#ng vàng!

Nh&#ng ngày h&#i h&#p trôi qua r&#t ch&#m, tôi nôn nóng ch&# s&# chuy&#n b&#t tr&#&#c x&#y ra tr&#&#c khi lên đ&#ng. Tôi v&#n hằng hái tham gia công tác th&#y l&#i t&#i đ&#a ph&#&#ng, ho&#c t&# nguy&#n đ&#y l&#p b&#túc văn hóa ban đêm trong t&# dân ph&#, đ&# tránh s&# chú ý c&#a công an khu v&#c. Song song v&#i nh&#ng vi&#c đó, tôi âm th&#m mua gi&#y t&#, l&#y tên gi&#, h&#c nói d&#m câu ti&#ng Hoa, và cu&#i cùng ra đi vào m&#t ngày cu&#i năm khi sóng bi&#n đang g&#m thét đ&# đ&#i ngoài kh&#i.

Khi nh&#ng chi&#c ghe nh&# đ&#a ng&#&#i ra thuy&#n l&#n &# Ki&#n Hòa, thì m&#t chuy&#n b&#t ng&# x&#y ra: công an cùng v&#i ch&# ghe đ&#c danh sách lên t&#u, và quy&#t đ&#nh b&# l&#i 17 ng&#&#i đã đóng ti&#n, trong đó có toàn b&# gia đình em trai tôi g&#m 4 ng&#&#i. Em trai tôi là ng&#&#i gi&#i thi&#u tôi đi, v&#y mà phút ch&#t l&#i b&# &# l&#i! Tôi lên t&#u, h&#t s&#c hoang mang, ng&#ng&# linh c&#m tr&#&#c là s&# có chuy&#n ch&#ng lành trên cu&#c hành trình đ&#y sóng gió s&#p t&#i. T&#u đi bán chính th&#c ch&# đ&#&#c m&#t l&#i th&# là không s&# b&# b&#t &# b&#n h&#n, nh&#ng luôn luôn ch&# quá tr&#ng t&#i, có chuy&#n v&#a ra t&#i c&#a bi&#n đã chìm. Chi&#c thuy&#n g&# tôi đi nom r&#t mong manh, mà ch&# t&#u và công an ch&#t lên t&#i h&#n 300 ng&#&#i, c&# nh&#t càng nhi&#u càng t&#t đ&# thu vàng t&#i đa. H&# g&#ch tên b&# l&#i 17 ng&#&#i, đ&# thay vào b&#ng nh&#ng hành khách khác b&#ng lòng n&#p nhi&#u vàng h&#n. Đây là lo&#i t&#u đánh cá có h&#m ch&#a n&#&#c đá đ&# &#p cá, bây gi&# đ&#&#c đ&#n s&#ch đ&# đ&#a ng&#&#i v&#&#t bi&#n. H&#n 100 ngu&#i đàn ông chúng tôi b&# đ&#n xu&#ng h&#m, c&#m không đ&#&#c leo lên, và ch&# có m&#i cái c&#a vuông &# gi&#a t&#u đ&# ngày ngày bên trên ném th&#c ăn xu&#ng. Đàn bà con nít thì đ&#&#c ng&#i &# t&#ng trên cùng v&#i thân nhân c&#a ch&# t&#u và tài công. Có nghĩa là t&# lúc b&#&#c chân xu&#ng t&#u, tôi không đ&#&#c liên l&#c v&#i v&# con n&#a. Tôi không bi&#t, trong s&# h&#n 100 ng&#&#i đàn ông ng&#i đ&#&#i h&#m t&#u, có bao nhiêu ng&#&#i Vi&#t; ch&# nghe ti&#ng chuy&#n văn chung quanh toàn là ti&#ng Hoa. Ông Ân v&#i 3 c&#u con trai tu&#i t&# 14 t&#i 18, ng&#i đ&#&#i h&#m bên c&#nh tôi. V&# ông cùng cô con gái đ&#u lòng 19 tu&#i, đ&#a áp út 13 và đ&#a con út 3 tu&#i &# trên boong cùng v&#i v&# con tôi. Vì là ng&#&#i Vi&#t, không dám tranh cãi v&#i đ&#i đa s&# ng&#&#i Hoa, chúng tôi b&# đ&#n vào cu&#i h&#m t&#u, ng&#i ch&#u tr&#n t&#i ch&#, n&#&#c lúc nào cũng ng&#p t&# th&#t l&#ng tr&# xu&#ng, và có khi lên t&#i ng&#c. Th&#c ăn cũng ít khi đ&#n l&#&#t mình, vì nh&#ng ng&#&#i ng&#i g&#n c&#a l&#y h&#t, lâu lâu m&#i qu&#ng vô phía chúng tôi cái bánh tét hay &# bánh mì đã c&#ng nh&# thanh c&#i. Tuy v&#y, ai cũng t&# an &#i là cu&#c hành trình s&# không lâu, c&# g&#ng ch&#u đ&#ng vài ngày là t&#i b&#n, tha h&# thông dong.

